THE CORBETT REPORT: Kuinka Big Oil valloitti maailman

Maatiloista lääkkeisiin, dieselrekoista ruokalautaseen, putkistoista muovituotteisiin - on mahdotonta ajatella nykypäivän elämämme osa-aluetta, johon öljyteollisuus ei vaikuta. Öljyn tarina on tarina nykymaailmasta. Ja tämä on tarina niistä, jotka auttoivat muokkaamaan tuota maailmaa, ja kuinka heidän luomansa oiligarkia on itse elämän monopolisoimisen partaalla.

VIDEON KÄSIKIRJOITUS

Öljy. Maatilasta lääkkeisiin, dieselrekasta ruokalautaseen, putkistosta muovituotteeseen - on mahdotonta ajatella nykypäivän elämämme osa-aluetta, johon petrokemian teollisuus ei vaikuta. Öljyn tarina on tarina nykymaailmasta.

Osa siitä tarinasta on tunnettu: Rockefeller ja Standard Oil; polttomoottori ja globaalin liikenteen muutos; Saudien hallitsijasuku ja öljysodat Lähi-idässä.

Mutta oikein kerrottu tarina alkaa jostain odottamattomasta. Ei Pennsylvaniasta ensimmäisen kaupallisen porauksen ja ensimmäisen öljybuumin kanssa, vaan 1800-luvun alun New Yorkin osavaltion maaseudulta. Eikä se ala raakaöljystä tai sen johdannaisista, vaan kokonaan eri tuotteesta: käärmeöljystä.

"Tri Bill Livingston, juhlittu syöpäasiantuntija” oli matkustavan käärmeöljymyyjän perikuva. Hän ei ollut lääkäri eikä syöpäasiantuntija; hänen oikea nimensä ei ollut edes Livingston. Tarkemmin sanottuna hänen panttaamansa "Rock Oil - Kiviöljy" -virkiste oli hyödytön laksatiivin ja öljyn sekoitus, eikä sillä ollut minkäänlaista vaikutusta poloisten kaupunkilaisten syöpään, joita hän houkutteli sitä ostamaan.

Hän eli kulkurielämää, aina pakenemassa viimeistä huijaamaansa ihmisryhmää, harjoittaen yhä törkeämpiä petoksia varmistaakseen, ettei menneisyys tavoittaisi häntä. Hän hylkäsi ensimmäisen vaimonsa ja heidän kuusi lastaan aloittaakseen kaksiavioisen liiton Kanadassa samaan aikaan, kun hän sai vielä kaksi lasta kolmannelta naiselta. Hän otti nimekseen Livingston sen jälkeen, kun häntä syytettiin tytön raiskaamisesta Cayugassa vuonna 1849.

Kun hän ei ollut pakenemassa heitä tai kadonnut vuosiksi kerrallaan, hän opetti lapsilleen petollisen ammattinsa temppuja. Hän kerskui kerran vanhemmuuden tekniikallaan: ”Huijaan poikiani aina, kun saan tilaisuuden. Haluan tehdä heistä teräviä."

Yli kuusi jalkaa pitkänä ja luonnollisesti hyvännäköisenä miehenä, hän käytti ulkonäköään edukseen, hänet tunnettiin "Big Bill - Iso Bill" nimellä. Toiset, vähemmän anteliaasti, kutsuivat häntä nimityksellä "Devil Bill - Piru Bill". Mutta hänen oikea nimensä oli William

Avery Rockefeller, ja hänen poikansa John D. Rockefeller perusti Standard Oil -monopolin ja hänestä tuli maailman ensimmäinen miljardööri.

Maailma, jossa elämme tänään, on maailma, joka on luotu "Piru"-Billin kuvaksi. Se on maailma, joka perustuu kavaluuteen, petokseen ja yleisön naiiviuuteen, joka ei ole koskaan ymmärtänyt taikatemppuja, joita Rockefellerit ja heidän kaltaisensa ovat käyttäneet muovatakseen maailmaa viimeisen puolentoista vuosisadan ajan.

Tämä on tarina oiligarkiasta.

OSA YKSI: OIL-IGARKIAN SYNTY

Titusville, 1857. Erittäin epätodennäköinen mies, joka nousee junavaunusta tämän unisen Länsi-Pennsylvanian kaupungin keskelle Oil Creekin rannalla: "Eversti" Edwin Drake. Hän on Pennsylvania Rock Oil Company -yhtiöstä, ja hänellä on täällä tehtävä: kerätä öljyä.

Kuten "Tri" Bill, Drake ei todellakaan ole eversti. Tämän tittelin ovat myöntäneet hänelle George Bissell ja James Townsend, lakimies ja pankkiiri, joka perusti Pennsylvania Rock Oil Companyn saatuaan selville, että he voivat tislata alueen luonnossa esiintyvää Seneca-öljyä lamppuöljyksi tai kerosiiniksi. Drake on itse asiassa työtön rautatien konduktööri, joka puhui itsensä työhön yöpyessään samassa hotellissa kuin Bissell edellisenä vuonna. Hänen everstiksi kutsumisensa toivotaan auttavan voittamaan paikallisten kunnioituksen.

Paikalliset pitävät häntä joka tapauksessa hulluna. Seneca-öljyä on todellakin runsaasti, se kuplii tihkuen ja kerääntyy puroon, mutta muuten kuin kaiken parantavana lääkkeenä tai rasvana paikallisen sahan koneistolle, sitä tuskin nähdään arvokkaana. Itse asiassa se voi olla suorastaan haitallinen, saastuttaen suolavesikaivoja, jotka toimittavat Pittsburghin kukoistavalle suolateollisuudelle.

Silti Drakella on tehtävä suoritettavana: löytää tapa kerätä tarpeeksi öljyä, jotta Seneca-öljyn tislaus lamppuöljyksi olisi kannattavaa. Hän yrittää kaikkea, mitä hän tulee ajatelleeksi. Alkuperäisamerikkalaiset olivat historiallisesti keränneet öljyn patoamalla puron lähellä suotautumista ja kuorimalla öljyn pois päältä. Mutta Drake voi kerätä tällä tavalla vain 6-10 gallonaa öljyä päivässä, vaikka hän avaa ylimääräisiä vuotoja. Hän yrittää kaivaa kuilua, mutta pohjavesi tulvii sisään liian nopeasti.
Kesään 1859 mennessä hän on epätoivoinen. Draken ideat loppuvat, Bissellin ja Townsendin kärsivällisyys loppuu ja mikä tärkeintä, yrityksen varat ovat loppumassa. Hän kääntyy "setä" Billy Smithin puoleen, pittsburghilaisen sepän puoleen, jolla oli kokemusta suolavesikaivojen poraamisesta höyrykäyttöisillä laitteilla. He ryhtyvät poraamaan liuskeisen kallioperän läpi päästäkseen öljyyn käsiksi. Se on järjettömän hidasta työtä, ja karkeat laitteet ponnistelevat päästäkseen kolmen jalkaa päivässä kallioperän läpi. Elokuun 27. päivään mennessä he ovat

poranneet kuusikymmentäyhdeksän ja puoli jalkaa, Drake on käyttänyt viimeiset varat, ja Bissell ja hänen kumppaninsa ovat päättäneet lopettaa operaation. Elokuun 28. päivänä he osuvat öljyyn.

Kertoja: Sitten sunnuntaina 28. elokuuta 1859 öljyä kupli käyttöputkeen. Billy-setä ja hänen poikansa Sam pelastivat useita ämpärillisiä öljyä. Maanantaina, samana päivänä, kun eversti Drake sai viimeisen maksunsa ja käskyn lopettaa operaatio, he kiinnittivät puomi-palkin vesipumppuun ja öljyä alkoi virrata. Ensimmäinen öljy myytiin 40 dollarilla tynnyriltä. Vuosia myöhemmin paikallinen sanomalehti haastatteli Billy-setää päivästä, jolloin he löysivät öljyä:

"Aloitin porauksen ja kello 4:00 iskin öljyä. Sanon herra Drakelle: Katsokaa! Mitä mieltä olet tästä?" Hän katsoi putkeen ja sanoi: "Mitä tuo on?" Ja minä sanoin: "Se on sinun onnesi!""

Drake osoitti hyvin, että poraamalla sitä, öljyä voitiin löytää runsaasti ja tuottaa halvalla. Yhdessä yössä syntyi kokonaan uusi toimiala. Ennen pitkää miljoonissa kodeissa, maatiloilla ja tehtaissa eri puolilla maailmaa lamput sytytettäisiin petroolilla, joka on jalostettu Länsi-Pennsylvanian raakaöljystä.

Daniel Yergin: Kun uutisoitiin, että Drake oli iskenyt öljyä, huuto kohosi Länsi-Pennsylvanian kapeisiin laaksoihin: "Hullu jenkki on iskenyt öljyä! Hullu jenkki on iskenyt öljyä! Ja se oli ensimmäinen suuri buumi. Se oli kuin kultakuume.

Lähde: The Prize (Part 1)

Yön aikana Pennsylvanian maaseudun hiljaiset takametsät muuttuivat vilkkaaksi öljy-alueeksi, jossa etsijät vuokrasivat asuntoja, kaupunkeja syntyi tyhjästä ja öljynporaustornien metsä peitti maan. Ensimmäinen öljybuumi oli saapunut.

Jo valmiina hyödyntämään tätä buumia parhaalla mahdollisella tavalla oli Clevelandissa oleva nuori kirjanpitäjä, jolla oli päätä numeroille: John Davison Rockefeller. Hänellä oli kaksi tavoitetta elämässä: ansaita 100 000 dollaria ja elää 100-vuotiaaksi. John D. lähti hankkimaan omaisuuttaan 1850-luvun lopulla aseistettuna 1000 dollarin lainalla isältään, "Devil - Piru" Billiltä.

David Rockefeller: Isoisä ei koskaan käynyt lukiota loppuun ja meni Clevelandiin lainattuaan 1 100 dollaria isältään yrityksen perustamiseksi – maksoi siitä muuten 9 % korkoa. Ja hän luki juuri alkavasta öljyliiketoiminnasta ja kiinnostui ja huomasi, että se oli tuolloin erittäin epävakaa liiketoiminta.

Lähde: The Prize (Part 1)

Vuonna 1863, nähtyään öljybuumin ja aistiessaan aloittelevan liiketoiminnan voitot, Rockefeller solmi kumppanuuden liikemies Maurice B. Clarkin ja Samuel Andrewsin kanssa, kemistin, joka oli rakentanut öljynjalostamon, mutta tiesi vain vähän hänen tuotteensa markkinoille saamisesta. Vuonna 1865 ovela John D. osti kumppaninsa ulos 72 500 dollarilla ja lanseerasi Andrewsin kanssa Rockefeller & Andrews -yrityksen. Vuoteen 1870 mennessä, viiden vuoden strategisten kumppanuuksien ja fuusioiden jälkeen, Rockefeller oli perustanut Standard Oil -yhtiön.

Tarina Standard Oilin noususta on usein kerrottu.

Kertoja: Siirrolla, joka muutti Amerikan talouden, Rockefeller päätti korvata riippumattomien öljymiesten maailman hallitsemallaan jättiläisyhtiöllä. Vuonna 1870, kerjäten pankkiireilta lisää lainoja, hän perusti Standard Oil of Ohio -yhtiön. Seuraavana vuonna kaikessa hiljaisuudessa hän pani, mitä hän kutsui "suunnitelmaksemme" - hänen kampanjansa epävakaan öljyteollisuuden hallitsemiseksi - musertavaan täytäntöön. Rockefeller tiesi, että jalostamo, jolla on alhaisimmat kuljetuskustannukset, voisi saada kilpailijat polvilleen. Hän solmi salaisen liiton rautateiden kanssa nimeltään South Improvement Company. Vastineeksi suurista, säännöllisistä kuljetuksista Rockefeller ja hänen liittolaisensa turvasivat paljon alhaisemmat kuljetushinnat kuin heidän ymmällään olevat kilpailijansa.

Ida Tarbell, öljymiehen tytär, muisti myöhemmin, kuinka hänen isänsä kaltaiset miehet kamppailivat saadakseen tolkkua tapahtumista: "Öljyalueilla alkoi levitä levoton huhu", hän kirjoitti. "Rahtihinnat nousivat. ... Lisäksi ... kaikki South Improvement Companyn jäsenet - aiemmin ennenkuulumaton yritys - olivat vapautettuja. ... Kukaan ei odottanut saavansa tietää naapurin mielipidettä. Kaikkien huulilla oli vain yksi sana ja se oli "salaliitto"."

Ron Chernow, elämäkerturi: Vuoteen 1879 mennessä, kun Rockefeller on 40-vuotias, hän hallitsee 90 % maailman öljynjalostuksesta. Muutaman vuoden sisällä hän hallitsee 90 % öljyn markkinoinnista ja kolmanneksen kaikista öljylähteistä. Joten tämä hyvin nuori mies hallitsee sitä, mikä ei ole vain kansallinen vaan myös kansainvälinen monopoli hyödykkeessä, josta on tulossa maailmantalouden tärkein strateginen hyödyke.

Lähde: The Rockefellers

1880-luvulla Amerikan öljyteollisuus oli Standard Oil Company. Ja Standard Oil oli John D. Rockefeller.

Mutta ei kestänyt kauan, kun kourallinen yhtä kunnianhimoisia (ja hyvien yhteyksien) perheitä alkoi jäljitellä Standard Oilin menestystarinaa muualla maailmassa.

Yksi tällainen kilpailija nousi esiin 1870-luvulla Kaukasuksesta, jossa keisarillinen Venäjä oli avannut Kaspianmeren valtavat öljyvarannot yksityiselle kehittämiselle. Kaksi perhettä

yhdisti nopeasti voimansa tilaisuuden hyödyntääkseen: Nobelit, joita johti Ludwig Nobel ja mukaan lukien hänen dynamiitin-keksinyt-palkinnon-luoja veljensä Alfred, sekä pahamaineisen Rothschildien pankkidynastian ranskalainen haara, jota johti Alphonse Rothschild.

Vuonna 1891 Rothschildit tekivät sopimuksen M. Samuel & Co:n, Kaukoidän varustamon kanssa, jonka pääkonttori on Lontoossa ja jota johtaa Marcus Samuel, tehdäkseen mitä ei ollut koskaan aiemmin tehty: kuljettaa Nobelin toimittamaa Kaspianmeren öljyä Suezin kanavan kautta itään Aasian markkinoille. Projekti oli valtava; se sisälsi paitsi hienostuneen suunnittelun Suezin kanavayhtiön hyväksymien ensimmäisten öljytankkerien rakentamiseen, myös tiukimman salassapitovelvollisuuden. Jos sana tästä pyrkimyksestä päätyisi takaisin Rockefellerin luo hänen kansainvälisen tiedusteluverkostonsa kautta, se vaarantaisi Standard Oilin vihan herättämisen, miksi sillä olisi varaa laskea hintoja ja puristaa heidät pois markkinoilta. Lopulta he onnistuivat, ja ensimmäinen säiliöalus, Murex, purjehti Suezin kanavan läpi vuonna 1892 matkallaan Thaimaahan.

Vuonna 1897 M. Samuel & Co:sta tuli The Shell Transport and Trading Company. Shell ymmärsi, että riippuvuus Rothschild/Nobel Kaspianmeren öljystä jätti yrityksen alttiiksi toimitushäiriöille, joten Shell alkoi etsiä Kaukoidästä muita öljylähteitä. Borneossa he törmäsivät Royal Dutch Petroleumiin, joka perustettiin Haagissa vuonna 1890 Alankomaiden kuninkaan Vilhelm III:n tuella kehittämään öljyesiintymiä Hollannin Itä-Intiassa. Nämä kaksi yhtiötä, jotka pelkäsivät kilpailua Standard Oilin kanssa, yhdistyivät vuonna 1903 Asiatic Petroleum Companyksi, joka omistettiin yhdessä ranskalaisten Rothschildien kanssa, ja vuonna 1907 niistä tuli Royal Dutch Shell.

Toinen globaali kilpailija Standard Oil -valtaistuimelle nousi Iranissa 1900-luvun vaihteessa. Vuonna 1901 miljonääri-seurapiirihenkilö William Knox D'Arcy neuvotteli Persian kuninkaan kanssa uskomattomasta myönnytyksestä: yksinoikeus öljyn etsintään suurimmassa osassa maata 60 vuoden ajan. Seitsemän vuoden tuloksettoman etsinnän jälkeen D'Arcy ja hänen glasgowlainen kumppaninsa Burmah Oil olivat valmiita jättämään maan kokonaan. Toukokuun alussa 1908 he lähettivät geologilleen sähkeen, jossa hän käski irtisanoa henkilökuntansa, purkaa laitteistonsa ja palata kotiin. Hän uhmasi käskyä ja iski viikkoja myöhemmin öljyyn.

Burmah Oil yhtiöitti välittömästi Anglo-Persian Oil Companyn valvoakseen persialaisen öljyn tuotantoa. Iso-Britannian hallitus otti 51 prosentin enemmistön yhtiön osakkeista vuonna 1914 Winston Churchillin, silloisen Britannian amiraliteetin korkeimman amiraalin, käskystä ja se on selvinnyt tähän päivään nimellä BP.

Rothschildit ja Nobelit. Hollannin kuninkaallinen perhe. Rockefellerit. Nämä öljyteollisuuden varhaiset titaanit ja heidän kuoriyhtiöt loivat uuden mallin omaisuuksien keräämiseen ja laajentamiseen tähän asti ennenkuulumattomasti. He olivat jälkeläisiä uudelle oligarkialle,

joka rakennettiin öljyn ja sen hallinnan ympärille kaivon päästä pumppuun.

Mutta kyse ei ollut vain rahasta. Tämän, 1900-luvun tärkeimmän energialähteen, monopolisointi auttoi varmistamaan oiligarkkien, paitsi vaurauden, myös vallan miljardien elämään. Miljardien, jotka alkoivat olla riippuvaisia mustasta kullasta päivittäisen elämänsä lähes kaikilla osa-alueilla.

1800-luvun lopulla ei kuitenkaan ollut varmaa, että öljystä tulee 1900-luvun tärkein luonnonvara. Kun vasta kaupallistetun hehkulampun halpa valaistus alkoi tuhota lamppuöljymarkkinoita, öljygarkit olivat menettämässä arvoa monopolistaan. Mutta sarja "onnenpotkuja" aikoi singota heidän omaisuuttaan entisestään.

Heti seuraavana vuonna hehkulampun kaupallisen käyttöönoton jälkeen tuli toinen keksintö öljyteollisuuden pelastamiseksi: saksalainen insinööri Karl Benz patentoi luotettavan kaksitahtisen polttomoottorin. Moottori käytti bensiiniä, joka on toinen öljyn sivutuote, ja siitä tuli perusta Benz Motorwagenille, josta vuonna 1888 tuli historian ensimmäinen kaupallisesti saatavilla oleva auto. Ja tuon tuurin myötä yritys, jonka lujittamiseen Rockefeller ja muut oiligarkit olivat käyttäneet vuosikymmeniä, pelastettiin.

Mutta enemmän onnea tarvittiin tämän uuden moottorin markkinoiden varmistamiseksi. Autoajan alkuaikoina ei ollut varmaa, että bensiinikäyttöiset autot tulisivat hallitsemaan markkinoita. Toimivia sähköautomalleja oli ollut olemassa 1830-luvulta lähtien, ja ensimmäinen sähköauto rakennettiin vuonna 1884. Vuoteen 1897 mennessä täyssähköisten taksien laivue kuljetti matkustajia ympäri Lontoota. Maailman maanopeusennätys tehtiin sähköautolla vuonna 1898. 1900-luvun aamunkoittoon mennessä sähköautojen osuus Yhdysvaltojen autoista oli 28 %. Sähköllä oli etuja polttomoottoriin verrattuna: ne eivät vaatineet vaihteiden vaihtoa tai käsin veivaamista, eikä niissä ollut bensiinikäyttöisiin autoihin liittyvää tärinää, hajua tai melua.

Onnetar puuttui asiaan jälleen tammikuun 10. päivä 1901, kun kaivosmiehet löysivät öljyä Spindletopissa Itä-Texasissa. Gusher pumppasi 100 000 tynnyriä päivässä ja aloitti seuraavan suuren öljybuumin, tarjoten halpaa, runsasta öljyä Amerikan markkinoille ja alentaen bensiinin hintoja. Ei kestänyt kauaakaan, kun kalliit, matalan kantaman sähkömoottorit hylättiin kokonaan ja suuret, äänekkäät, bensiiniä syövät moottorit alkoivat hallita maanteitä, kaikki polttoaineenaan musta kulta, jota Standard Oil, Shell, Gulf, Texaco, Anglo-Persian ja muut sen ajan suuret öljy-yhtiöt porasivat, jalostivat ja myivät.

Ehkä John D.:n suurimman onnenpotkun ei pitänyt kuitenkaan olla onnea ollenkaan. Rockefeller oli joutunut yhä enemmän raivoissaan olevan yleisön tarkastelun kohteeksi hänen Standard Oilin kautta keräämänsä ennennäkemättömän vaurauden vuoksi. Ida Tarbellin kaltaiset röyhkeät toimittajat alkoivat kaivaa likaa hänen noususta valtaan rautatiesalaliitoilla, kilpailijoiden kanssa solmittujen salaisten sopimusten ja muiden hämärien

käytäntöjen kautta. Lehdistö kuvasi hänet kolossina, jolla on lahjotut poliitikot kirjaimellisesti käsissään; Standard Oil oli uhkaava mustekala, jonka lonkerot kuristivat kansakunnan elinvoimaa. Kuulemiset alkoivat, tutkimukset aloitettiin, häntä vastaan nostettiin oikeusjuttuja. Ja sitten lopulta, vuonna 1911, korkein oikeus teki monumentaalisen päätöksen.

Kertoja: 15. toukokuuta 1911 Yhdysvaltain korkein oikeus julisti, että Standard Oil oli monopoli kaupan rajoittamisessa, ja että se pitäisi purkaa. Rockefeller kuuli päätöksestä pelatessaan golfia Kykuitissa paikallisen katolisen kirkon papin, isä J.P. Lennonin kanssa.

Ron Chernow, elämäkerran kirjoittaja: Ja Rockefeller reagoi hämmästyttävästi. Hän kääntyi katolisen papin puoleen ja sanoi: "Isä Lennon, onko sinulla rahaa?" Ja pappi oli hyvin hämmästynyt kysymyksestä ja sanoi: "Ei." Ja sitten hän sanoi: "Miksi?" Ja Rockefeller vastasi: "Osta Standard Oil osakkeita."

Kertoja: Kuten Rockefeller ennusti, yksittäiset Standard Oil -yritykset olivat arvokkaampia kuin yksi yhtiö. Seuraavien vuosien aikana niiden osakkeiden arvo kaksinkertaistui ja kolminkertaistui. Kun käteisen sade oli ohi, Rockefellerillä oli historian suurin henkilökohtainen omaisuus – lähes kaksi prosenttia Yhdysvaltain taloudesta.

Chernow: Ja se oli oikeastaan kartellioikeuden menetys, joka muutti John D. Rockefellerin historian ensimmäiseksi miljardööriksi. Standard Oilia rangaistiin siis liittovaltion kartellitapauksessa, mutta vanhempaa John D. Rockefelleriä ei todellakaan.

Lähde: The Rockefellers

Maailman hämmästykseksi, Rockefellerin rangaistus oli itse asiassa ollut hänen palkkionsa. Standard Oil -monopolin hajoamisen sijaan hänestä tuli maailman ainoa tunnustettu miljardööri aikana, jolloin keskimääräinen vuositulo Yhdysvalloissa oli 520 dollaria.

Rockefellerin tarina peilaantui täydellisesti eversti Edwin Draken tarinassa. Osuttuaan öljyyn Titusvillessä ja synnytettyään miljardin dollarin globaalin teollisuuden, Drakella ei ollut kaukonäköisyyttä patentoida poraustekniikkaansa tai edes ostaa maata oman lähteen ympäriltä. Hän päätyi köyhyyteen luottaen Pennsylvanian liittovaltion annuiteettiin elannon kokoon haalimisessa ja kuolemaan vuonna 1880.

Oiligarkialle oppitunti noususta ja Rockefellerin noususta oli ilmeinen: mitä häikäilemättömämmin monopolia tavoiteltiin, mitä tiukemmin hallintaan tartuttiin, mitä suurempi vallan- ja rahanhimo, sitä suurempi palkinto lopuksi olisi.

Tästä eteenpäin mikään keksintö ei suistaisi suuria öljy-yhtiöitä heidän pyrkimyksestään saada täydellinen hallinta. Mitään kilpailua ei hyväksyttäisi. Minkään uhkan oiligarkeille ei sallittaisi ilmaantua.

OSA KAKSI: KILPAILU ON SYNTI

Kun häneltä kysyttiin, kuinka hän voisi perustella petoksen ja harhautuksen, jolla hän pyrki luomaan Standard Oil -monopolia, John D. Rockefellerin kerrotaan sanoneen: "Kilpailu on syntiä." Tämä on monopolistin mentaliteetti, ja tämä uskonnolliseksi vakaumukseksi muotoiltu oikeutus sai oiligarkit niin armottomasti eliminoimaan jokaisen, joka uskaltaisi nousta teeskentelijänä heidän valtaistuimelleen.

Ironista kyllä, oiligarkkien välinen kilpailu 1900-luvun alussa auttoi synnyttämään varhaisen ulkoisen uhan heidän imperiumilleen: alkoholipolttoaineen.

Kuten historioitsija Lyle Cummins on todennut aikakaudesta: "Öljyrahastotaistelut Rockefellerin, Rothschildien, Nobelien ja Marcus Samuelin Shellin välillä pitivät hinnat käynnissä olevassa muutostilassa, ja moottoreiden piti usein olla mukautettavissa käytettävissä olevaan polttoaineeseen."

Monilla alueilla, joilla öljyä ei ollut saatavilla, vaihtoehtona oli alkoholi. Etyylialkoholia oli käytetty lamppujen ja moottoreiden polttoaineena 1800-luvun alusta lähtien. Vaikka alkoholipolttoaine oli yleensä kalliimpaa, se tarjosi houkuttelevaa toimitusvakautta erityisesti Lontoon tai Pariisin kaltaisilla alueilla, joilla ei ollut ennalta arvattavaa pääsyä öljytarjontaan.

Alkoholilla on alhaisempi lämpöarvo eli BTU kuin bensiinillä, mutta Yhdysvaltain geologian tutkimuskeskuksen ja laivaston vuosina 1907 ja 1908 tekemät testit osoittivat, että alkoholimoottoreiden korkeampi puristussuhde voisi täydellisesti kompensoida alhaisemman lämpöarvon, tehden siten alkoholi- ja bensiinimoottoreiden polttoainetaloudesta vertaisia.

Yksi varhainen alkoholipolttoaineen kannattaja oli Henry Ford, joka suunnitteli Model T:nsä toimimaan joko alkoholilla tai bensiinillä. Aistiessaan uusien markkinoiden mahdollisuuden vahvistaa itsenäisiä amerikkalaisia maatiloja, joita hän piti kansakunnalle elintärkeinä, Henry Ford kertoi New York Timesille:

”Tulevaisuuden polttoaine tulee tien varrella olevista hedelmistä, kuten tuosta sumakista [sic] tai omenoista, rikkaruohoista, sahanpurusta – melkein mistä tahansa. Jokaisessa kasvimassassa on polttoainetta, joka voidaan fermentoida."

Viljelijät, jotka halusivat hyötyä tästä, lobbasivat alkoholiveron (2,08 dollaria gallonalta) kumoamista, joka oli määrätty auttamaan sisällissodan maksamisessa. Heitä auttoivat ne, jotka näkivät polttoainealkoholin keinona murtaa oiligarkkien monopoli. Tukeakseen lakiesitystä alkoholiveron kumoamisesta presidentti Teddy Roosevelt sanoi Yhdysvaltain kongressille vuonna 1906:

Standard Oil Company on suurelta osin epäreiluilla tai laittomilla menetelmillä tukah-

duttanut kotimaisen kilpailun. On erittäin toivottavaa, että kilpailuelementti otetaan käyttöön hyväksymällä sellainen laki, jonka edustajainhuone on jo hyväksynyt, laittaen alkoholin käytön taidoissa ja valmistamisessa maksuttomalle listalle.

Alkoholivero kumottiin vuonna 1906 ja jonkin aikaa maissietanoli hintaan 14 senttiä gallona oli halvempaa kuin bensiini hintaan 22 senttiä gallona. Lupaus halvasta, patentoimattomasta, monopolisoimattomasta polttoainetuotannosta, kaikille avoimesta tuotannosta, jolla on raakoja kasviperäisiä aineksia ja tislauslaite, pyyhkäisi kansakunnan.

Mutta halpa, runsas polttoaine, jota voidaan kasvattaa ja tuottaa paikallisesti ja itsenäisesti, ei ollut oiligarkkien mielessä.

Vuoden 1909 USGS-raportissa, jossa verrattiin bensiini- ja alkoholimoottoreita, todettiin, että alkoholipolttoaineen suosiollisuus oli se, että alkoholimoottoreille oli vähemmän rajoituksia. Öljygarkeille vastaus oli yksinkertainen: keksi keino asettaa suurempia rajoituksia alkoholimoottoreille. Heidän onnekseen vastaus heidän ongelmaansa oli jo saamassa kansan kannatusta.

1800-luvulla Amerikassa oli juomisongelma. Vuoteen 1830 mennessä keskimääräinen, yli 15-vuotias amerikkalainen joi seitsemän gallonaa puhdasta alkoholia vuodessa, mikä on kolme kertaa enemmän kuin nykyinen keskiarvo. Tämä johti ensimmäisiin alkoholin vastaisiin liikkeisiin 1830- ja 1840-luvuilla ja Kieltopuolueen muodostumiseen vuonna 1869 ja Naisten kristillisen raittiusliiton perustamiseen 1870-luvulla. Liike nautti laajaa ja kasvavaa tukea, mutta sillä oli vähän poliittisia menestyksiä; Maine flirttaili kiellon kanssa kieltämällä alkoholin myynnin ja valmistuksen vuonna 1851, mutta kielto kesti vain viisi vuotta.

Tämä muuttui Saluunan vastaisen liigan perustamisen myötä Standard Oilin syntymävaltiossa Ohiossa vuonna 1893. ASL:n perusti John D. Rockefellerin pitkäaikainen, henkilökohtainen ystävä Howard Hyde Russell, ja se rahoitettiin osittain Rockefelleriltä itseltään anteliailla vuosittaisilla lahjoituksilla. Rockefellerin tukemasta ASL:stä tuli nopeasti kansallisen liikkeen liikkeellepaneva voima alkoholin tuotannon ja myynnin kieltämiseksi.

Rockefeller oli itsekin raivoraitis, ei moraalisista huolista johtuen, vaan koska hän pelkäsi, että "hyvä mieli ystävien kesken" johtaisi hänen kukistumiseensa liiketoiminnassa. Stephen Harkness, yksi Standard Oilin hiljaisista sijoittajista ja yhtiön johtaja kuolemaansa asti, oli kiinnittänyt Rockefellerin huomion, kun hän ansaitsi omaisuuksia ostamalla viskiä ennen uutta valmisteveroa, josta hänelle oli vihjattu, ja myymällä sen suurella voitolla veron tulon jälkeen.

Ei, Rockefeller ja Standard Oil eivät olleet huolissaan kansakunnan moraalisesta tilasta... paitsi siltä osin kuin se vaikutti heidän tulokseensa. Mutta, kun kielto tuli voimaan vuonna 1920, sillä oli mielenkiintoinen sivuvaikutus: vaikka se ei suoraan kieltänyt etanolin käyttöä

polttoaineena, se johti yhä raskaampiin rajoituksiin, jotka vaativat tuottajia lisäämään öljytuotteita etanoliinsa tehdäkseen siitä myrkyllisen ennen kuin se voitiin myydä. Autoteollisuus hylkäsi kokonaan alkoholipolttoaineen, joka ei nyt pystynyt kilpailemaan bensiinin kanssa.

Toinen eksistentiaalinen uhka varhaisten oiligarkkien valtaville omaisuuksille oli vaatia entistä enemmän sosiaalista suunnittelua: joukkoliikennettä.

Ensimmäisen maailmansodan loppuun mennessä yksityinen autonomistus oli vielä suhteellisen harvinaista; vain joka kymmenes amerikkalainen omisti auton. Rautatie oli edelleen suosituin kulkuväline suurelle enemmistölle yleisöstä, ja useimpien suurten kaupunkien kaupunkilaiset turvautuivat sähköisiin vaunuverkkoihin heidän kyyditsemiseksi ympäri kaupunkia. Vuonna 1936 General Motors perusti peiteyhtiön National City Linesin yhdessä Firestone Tyren ja Standard Oil of Californian kanssa toteuttaakseen "korvaamisen": raitiovaunujen romuttamista ja rautateiden repimistä niiden korvaamiseksi GM:n omilla linja-autoilla, jotka käyvät Standard Oil tarjonnan dieselillä. Suunnitelma onnistui erinomaisesti.

Kuten historioitsija ja tutkija F. William Engdahl toteaa artikkelissa "Myths, Lies and Oil Wars":

1940-luvun loppuun mennessä GM oli ostanut ja romuttanut yli sata kunnallista sähköistä liikennejärjestelmää 45 kaupungissa ja asettanut bensiinipolttoisia GM-busseja kaduille niiden tilalle. Vuoteen 1955 mennessä lähes 90 % sähköisistä raitiovaunulinjoista Yhdysvalloissa oli revitty pois tai muuten eliminoitu.

Kartelli oli ollut varovainen piilottaessaan osallisuutensa National City Linesiin, mutta yritteliäs eläkkeellä oleva merivoimien komentaja Edwin J. Quinby paljasti sen yleisölle vuonna 1946. Hän kirjoitti manifestin paljastaen hänen kutsumansa "huolellisen, tietoisesti suunnitellun kampanjan huijatakseen sinut tärkeimmiltä ja arvokkaimmilta julkisilta laitoksiltasi - sähköiseltä rautatiejärjestelmältäsi". Hän paljasti oiligarkkien osakeomistuksen National City Linesissä ja sen tytäryhtiöissä ja kertoi yksityiskohtaisesti, kuinka he olivat askel askeleelta ostaneet ja tuhonneet julkisen liikenteen linjat Baltimoressa, Los Angelesissa, St. Louisissa ja muissa suurissa kaupunkikeskuksissa.

Quinbyn varoitus kiinnitti liittovaltion syyttäjien huomion, ja vuonna 1947 National City Lines asetettiin syytteeseen kuljetusmonopolin muodostamisesta sekä linja-autojen ja tarvikkeiden myynnin monopolisoinnista. Vuonna 1949 GM, Firestone, Standard Oil of California sekä heidän virkailijansa ja yrityskumppaninsa tuomittiin toisessa syytekohdassa salaliitosta. Rangaistus Amerikan julkisen liikenteen infrastruktuurin ostamisesta ja purkamisesta? 5000 dollarin sakko. H. C. Grossman, joka oli ollut Pacific City Linesin johtaja, kun se valvoi LA:n 100 miljoonan dollarin Pacific Electric -järjestelmän romuttamista, tuomittiin täsmälleen 1 dollarin sakkoon.

Ei ole yllättävää, että GM ja sen liittolaiset eivät pysyneet koirankopissaan pitkään. Vuonna 1953 presidentti Eisenhower nimitti Charles Wilsonin, silloisen General Motorsin puheenjohtajan, puolustusministeriksi. Wilson, yhdessä Francis DuPontin kanssa Rockefelleriin liittyvästä DuPont-perheestä Federal Highways -päällikkönä, valvoi yhtä Amerikan historian suurimmista julkisten töiden projekteista: osavaltioiden välisen moottoritiejärjestelmän luomista. Junalippujen sodanaikainen valmistevero oli edelleen voimassa ja liittovaltion rahoittamat moottoritiet sekä lentokentät tarjosivat halvempia vaihtoehtoja, joten junamatkailu väheni hätkähdyttävästi 84 % vuosina 1945-1964.

Tämä sosiaalinen suunnittelu tuotti hyvää tulosta Standard Oilille ja sen kasvavalle petrokemian yhteistyökumppanien listalle. Kahden ja puolen vuosikymmenen aikana toisen maailmansodan puhkeamisen jälkeen ajoneuvojen tuotanto Detroitissa lähes kolminkertaistui, 4,5 miljoonasta autosta vuodessa vuonna 1940 yli 11 miljoonaan vuonna 1965. Tämän seurauksena jalostetun bensiinin myynti samalla ajanjaksolla nousi 300 %.

Mutta Rockefeller ei ollut ainoa oiligarkki, joka yritti murskata kaiken vastustuksen monopoliaan kohtaan. Lammen toisella puolella eurooppalaiset oiligarkit työskentelivät suojellakseen omia öljysijoituksiaan nousevilta kilpailijoilta.

Vuonna 1889 Siemensin Deutsche Bankin johtama saksalaisten sijoittajien konsortio sai Turkin hallitukselta toimiluvan Berliinin Persianlahdella sijaitsevaan Basraan Bagdadin kautta yhdistävän rautatielinjan laajentamiseen silloisen ottomaanien valtakunnan kautta. Berliini-Bagdad rautatien toimilupa oli voimassa 99 vuotta, ja siihen sisältyi mineraalioikeudet 20 kilometrin alueella radan molemmin puolin – erityisen tuottoisa sopimus, koska rata kulki läpi vielä hyödyntämättömien Mesopotamian öljyalueiden sydämen Mosulista etelään Tigrisjoen varrella.

Brittiläisen imperiumin takana oleville mahdeille, jotka olivat huolissaan Saksan sotilaallisesta noususta, tämä sopimus ei ollut hyväksyttävä.

William Engdahl: No, Saksa 1800-luvun lopulla etsi markkinoita viennilleen – teollisuus viennilleen – Saksan talouden kasvaessa samalla tavalla kuin Kiinan talous on kasvanut viimeisen 30 vuoden aikana. Ja he päättivät, että Turkki olisi ihanteellinen strateginen kauppakumppani Saksalle. Ja Georg von Siemens, yksi Deutsche Bankin johtajista, keksi strategian laajentaa rautatie Berliinistä aina Bagdadiin - joka oli silloin osa ottomaanien valtakuntaa, Bagdadiin ja Irakiin nykyään, Persianlahden lähelle. Saksan armeija alkoi kouluttaa Turkin armeijaa. Saksan teollisuus alkoi investoida Turkkiin. He näkivät valtavan potentiaalisen markkinan aloittaakseen Turkin tuomisen 1900-luvulle taloudellisesti. Deutsche Bank neuvotteli myös mineraalioikeuksista – luulen, että se oli 20 kilometriä kummallakin puolella rautatietä – ja jo vuonna 1914 tiedettiin, että Mosulissa ja näillä muilla alueilla oli valtavia öljyesiintymiä.

No, miksi se on merkittävää? 1800-luvun lopulla Jack Fisher - amiraalikunnan päällikkö ja kuninkaallisen laivaston päällikkö - kannatti Ison-Britannian laivaston muuttamista kivihiili-käyttöisestä öljykäyttöiseksi. Että sillä olisi laadullinen strateginen parannus sota-alusten suunnittelun kaikilla osa-alueilla. Ja koska Iso-Britannia ei tiennyt, että heillä oli silloin öljyä, he menivät Persiaan ja huijasivat shaahilta öljyoikeudet Persiassa. He menivät Kuwaitiin ja tukivat Al-Sabah-perheen vallankaappausta Britannian pelinappulaksi, ja he kirjaimellisesti kirjoittivat hänen kanssaan sopimuksen, ettei mitään, mitä Kuwait tekee, tehdä ilman Britannian kuvernöörin hyväksyntää. Ja Kuwaitissa tiedettiin öljyä olevan aivan Persianlahden rannalla.

Britit katsoivat tätä saksalaisten rautatiesuunnitelmaa mennä suoraan alas Bagdadiin ja sanoivat: "Luoja! Voit laittaa sotilaita junavaunuihin ja tuoda ne alas ja uhata Britannian laivaston öljyn oljenkortta." Tämä on saksalaisten strateginen liike. Se myös tekisi Saksasta riippumattoman Britannian merihallinnasta. Heillä olisi kiinteä maalinja, joka on samanlainen kuin kiinalainen "Yksi vyöhyke, yksi tie" -infrastruktuuri suurnopeusjunaraiteille, jotka kulkevat Euraasian kautta Venäjälle, Valko-Venäjälle ja Länsi-Eurooppaan, mikä poistaa Yhdysvaltojen laivaston kyvyn hallita Kiinaa ja Keski-Aasiaa suuressa määrin.

Brittiläiset oiligarkit, mukaan lukien Ison-Britannian kruunu, jolla oli piilotettu määräysvalta Anglo-Persian Oilissa, ja Rothschildien kauppias Marcus Samuel Royal Dutch Shellissä, yrittivät torjua tätä saksalaista uhkaa kaupallisille ja strategisille eduilleen. He käyttivät armenialaissyntyistä kansalaistettua Britannian kansalaista Calouste Gulbenkiania – Royal Dutch/Shell -fuusion arkkitehtia – jotta, kuten hän myöhemmin muistutti, "nähdäkseen brittiläisen vaikutuksen saavan yliotteen Turkissa" saksalaisia vastaan. Jos se oli hänen tehtävänsä, se oli huomattava menestys.

Vuonna 1909 britit perustivat Turkin kansallispankin, joka oli "turkkilainen" vain nimeltään. Lontoolaisen pankkiiri Sir Edward Casselin ja johtajien, kuten Barings-pankkiperheen Hugo Baringin, Casselin ja Gulbenkianin perustama pankki pisti pystyyn Turkish Petroleum Companyn vuonna 1912. Se perustettiin nimenomaan hyödyntämään Irakin runsaasti öljyä sisältäviä öljykenttiä, silloin osana ottomaanien valtakuntaa. Gulbenkian välitti kaupan, joka pakotti Deutsche Bankin, jolla oli 40 kilometrin toimiluvat öljyrikkaalla Bagdadin rautatielinjalla, ryhtymään pienosakkuuteen yrityksessä. Osakkeet jaettiin niin, että Britannian hallituksen Anglo-Persian Oil Company omisti puolet osakkeista, kun Royal Dutch Shell ja Deutsche Bank jakoivat puolet.

Heidän suunnitelmansa ottaa haltuunsa Saksan turkkilaiset öljy-intressit oli onnistunut, mutta hämmästyttävän ironisesti sillä ei ollut edes väliä. Gulbenkian lopetti neuvottelut Irakin öljytoimiluvasta 28.6.1914, samana päivänä, kun arkkiherttua Ferdinand ammuttiin Sarajevossa. Liitto, jota britit olivat välittäneet vuosia rajoittaakseen nousevaa Saksan uhkaa, Ranskan ja Venäjän liittouma lähti liikkeelle, ja maailma joutui sodan piiriin. Ensimmäisen

maailmansodan loppuun mennessä britit ja heidän liittolaisensa olivat joka tapauksessa ottaneet haltuunsa Irakin ja sen öljyesiintymät, Saksa oli poistettu kokonaan ja Gulbenkian, heidän juonitteleva palvelijansa, sai 5 % kaikista öljykenttien tuotoista uudentuoreessa maassa.

Vuosisadan edetessä öljyteollisuus kasvoi kourallisen perheitä hallinnan ulkopuolelle, jotka olivat hallinneet sitä sen perustamisesta lähtien. Öljyesiintymiä paikannettiin ympäri maapalloa ja kokonaisten kansallisvaltioiden resurssit yhdistettiin niiden hallintaan. Nyt oiligarkeille ja heidän intresseihinsä kohdistuvat uhat vaativat monenvälisiä, monikansallisia vastauksia, ja näiden sopimusten seuraukset tuntuivat maailmanlaajuisesti.

Vuoden 1973 öljykriisin tarina sellaisena kuin se on toimitettu meille historiankirjoissa, on hyvin tunnettu.

Kertoja: 1960-luvun lopulla kansakunta luotti tuontiöljyyn pitääkseen talouden vahvana. Sitten 1970-luvun alussa öljystä riippuvaisen Amerikan painajaiset toteutuivat: 13 öljyntuottajamaata Lähi-idässä ja Etelä-Amerikassa perustivat OPECin, öljynviejämaiden järjestön. Vuonna 1973 OPEC asetti öljysaarron Yhdysvalloille ja muille maille, jotka olivat tukeneet Israelia arabivaltioita vastaan Jom Kippurin sodassa. Amerikan talous joutui taantumaan, kun maata koetteli bensiinipula.

LÄHDE: History of Oil

Vain harvat tietävät, että kriisi ja siihen johtanut vastaus valmisteltiin itse asiassa kuukausia ennen salaista kokousta Ruotsissa vuonna 1973. Kokous oli Bilderberg-ryhmän, Alankomaiden prinssi Bernhardin muodostaman salaperäisen salaliiton, vuosikokous vuonna 1954.

Alankomaiden kuninkaallinen perhe ei ainoastaan antanut kuninkaallista jälkeään Royal Dutch Petroleumille, vaan heidän huhutaan edelleen olevan Rothschildien ohella yksi Royal Dutch Shellin suurimmista osakkeenomistajista ajoilta, jolloin kuningatar Wilhelminan Anglo-Dutch Petroleum osakkeet ja muut investoinnit tekivät hänestä maailman ensimmäisen naispuolisen miljardöörin tähän päivään asti. Bernhardin vieraslista Bilderberg-ryhmässä heijasteli hänen asemaansa oiligarkiassa; hänen rinnallaan Ruotsin konferenssissa olivat David Rockefeller Standard Oil -dynastiasta ja hänen suojattinsa Henry Kissinger; paroni Edmond de Rothschild; E.G. Collado, Exxonin varatoimitusjohtaja; Sir Denis Greenhill, British Petroleumin johtaja; ja Gerrit A. Wagner, Bernhardin oman Royal Dutch Shellin puheenjohtaja.

Ruotsissa viisi kuukautta ennen öljykriisin alkamista pidetyssä kokouksessa oiligarkit sekä heidän poliittiset ja liiketoiminnalliset liittolaisensa suunnittelivat vastaustaan Yhdysvaltain dollarin maailman hallintaa uhkaavaan rahakriisiin. Bretton Woodsin järjestelmässä, josta neuvoteltiin toisen maailmansodan viimeisinä päivinä, Yhdysvaltain dollari olisi maailman valuuttajärjestelmän selkäranka, ja se vaihdettaisiin kullaksi 35 dollarilla unssilta kaikkien

muiden valuuttojen ollessa sidottu siihen. Yhdysvaltain kasvavat menot Vietnamissa ja viennin väheneminen saivat Saksan, Ranskan ja muut maat vaatimaan kultaa dollareistaan.

Kun Federal Reserven viralliset kultavarastot syöksyivät eikä kyenneet pysäyttämään kysynnän tulvavirtaa, Nixon hylkäsi Bretton Woodsin elokuussa 1971, uhaten dollarin asemaa maailman varantovaluuttana.

Richard Nixon: Tämän mukaisesti olen ohjannut valtiovarainministeriä ryhtymään tarvittaviin toimiin dollarin puolustamiseksi keinottelijoita vastaan. Olen kehottanut sihteeri Connallya keskeyttämään väliaikaisesti dollarin vaihtamisen kullaksi tai muuksi varanto-omaisuudeksi, paitsi sellaisina määrinä ja ehdoin, jotka on todettu olevan rahatalouden vakauden ja Yhdysvaltojen edun mukaisia.

LÄHDE: Nixon Ends Bretton Woods

Kuten vuoden 1973 Bilderbergin tapaamisesta vuotaneet asiakirjat osoittavat, oiligarkit päättivät käyttää öljyvirran hallintaansa amerikkalaisen hegemonian pelastamiseksi. Bilderbergin osallistujat myönsivät, että OPEC "saattaa täysin hajottaa ja horjuttaa maailman valuuttajärjestelmää", joten he varautuivat "energiakriisiin tai energiakustannusten nousuun", mikä heidän ennustuksensa mukaan voisi tarkoittaa öljyn hintaa 10-12 dollarin välillä, huikeaa 400 % nousua nykyisestä 3,01 dollarin tynnyrihinnasta.

Viisi kuukautta myöhemmin Bilderbergin osallistuja ja Rockefeller-suojatti Henry Kissinger, joka toimi Nixonin ulkoministerinä, suunnitteli Jom Kippur -sodan ja provosoi OPECin vastauksen: Yhdysvaltojen ja muiden Israelia tukeneiden valtioiden öljysaarron. 16. lokakuuta 1973 OPEC nosti öljyn hintaa 70 %. Joulukuun kokouksessaan Iranin shaahi vaati ja sai lisäkorotuksen 11,65 dollariin tynnyriltä tai 400 % öljyn kriisiä edeltävästä hinnasta. Kun Saudi-Arabian kuningas Faisalin henkilökohtainen lähettiläs kysyi, miksi hän oli vaatinut niin karskia hinnankorotusta, hän vastasi: "Kerro kuninkaallesi, jos hän haluaa vastauksen tähän kysymykseen, hänen pitäisi mennä Washingtoniin ja kysyä Henry Kissingeriltä."

Operaation toisessa siirrossa Kissinger auttoi neuvottelemaan sopimuksen Saudi-Arabian kanssa: vastineeksi Yhdysvaltain aseista ja sotilaallisesta suojelusta saudit hinnoittelisivat kaiken tulevan öljynmyyntinsä dollareissa ja kierrättäisivät nuo dollarit Wall Streetin pankkien kautta. Sopimus oli oiligarkkien voitto; He eivät ainoastaan saaneet siirtää hinnankorotuksia kuluttajille, vaan hyötyivät myös valtavista rahavirroista omiin pankkeihinsa. Iranin shaahi talletti National Iranian Oil Companyn tulot Rockefellerin omaan Chase Bankiin – tuotot, jotka saavuttivat 14 miljardia dollaria vuodessa öljykriisin seurauksena.

Tämän uuden järjestelmän, "öljydollarin" luomisen myötä oiligarkit olivat saavuttaneet ennennäkemättömän talouden hallinnan. Sen lisäksi, että he olivat tukeneet maailman valuuttajärjestelmää hyödykkeellään, öljyllä, ja tuoneet potentiaalisen kilpailun nousujoh-

teisista tuottajamaista hallintaansa yhdessä vaiheessa.

Mutta näiden monopolististen titaanien kyltymättömiin ruokahaluihin pelkkä maailman rahajärjestelmän hallinta ei riittänyt...

OSA KOLME: MAAILMA HEIDÄN KUVASSAAN

1800-luvulla rautateiden salaliitot ja saalistushinnoittelu olivat riittäneet varmistamaan oiligarkkien monopolin. Mutta siihen mennessä, kun Ison-Britannian kruunu, Alankomaiden kuninkaallinen perhe, Rothschildit ja muut eurooppalaiset oiligarkit alkoivat avata Lähi- ja Kaukoidän öljyn etsinnöille 1900-luvun alussa, tavoitteena ei ollut enää öljyteollisuuden voittojen maksimointi tai hallinta. Sen tarkoituksena ei ollut edes hallita kansainvälistä diplomatiaa. Sen tarkoituksena oli hallita ja muokata maailmaa itseään. Sen resursseja. Sen ympäristöä. Ja sen ihmisiä.

Tämän tavoitteen saavuttamiseksi oiligarkia tarvitsisi kasvojenkohotuksen.

Nykyaikana, kun Rockefeller-nimi yhdistetään todennäköisemmin Rockefeller Plazaan tai Rockefeller yliopistoon kuin Standard Oiliin, on vaikea ymmärtää, kuinka vihattu John D. oli omana aikanaan. Hän oli Standard Oil hydran johtaja, mustekala, joka kuristi maailmaa lonkeroihinsa, häikäilemätön puutarhuri, joka karsii kilpailijoita öljymonopolinsa kukista. Yhtenä rikkaimmista miehistä, jonka maailma oli koskaan tuntenut, hän oli helppo kohde keskivertotyöläisen turhautumiseen ja apua hakevien köyhien magneetti.

Judith Sealander, historioitsija: Hän sai keskimäärin 50 000–60 000 kirjettä kuukaudessa, joissa pyydettiin apua. Kymmenet ihmiset seurasivat häntä kadulla. Väkijoukkoja seisoi kirjaimellisesti Standard Oilin toimistojen ympärillä odottaen hänen tulevan ulos. Pieniä lapsia, tuskallisen laihoja, itkien kadulla ja niin edelleen. Rockefeller tunsi olevansa häkeltynyt.

LÄHDE: The Rockefellers

Sorrettujen piirittämänä, työläisten halveksimana, Ida Tarbellin ja musertavan lehdistön vainoamana John D:llä oli kaikkien PR-ongelmien äiti. Vastaus oli yksinkertainen: keksi PR-ala. Hän palkkasi Ivy Ledbetter Leen, toimittajaksi muuttuneen viestintäasiantuntijan, joka keksi modernin PR-alan, kiillottamaan Rockefellerien tahriintunutta kuvaa. Lee ehdotti sukunimen antamista Rockefeller Centerille ja John D:n kuvaamista jakamassa julkisesti kymmensenttisiä.

Kertoja: Varhainen PR-toiminnan mestari Lee käytti mediaa, jota skandaalien tonkijat olivat käyttäneet häpäistäkseen Rockefellerin, tehdäkseen hänestä sympaattisen hahmon. Ivy Lee tunnisti varhain uuden liikkuvan kuvan voiman ja käytti uutiselokuvia näyttääkseen erittäin hyväntahtoisen Rockefellerin.

John D. Rockefeller: Olen hyvin kiitollinen sinulle ja monille ihmisille, jotka ovat niin ystävällisiä ja hyviä minulle koko ajan.
Toinen mies: No mutta, koska olet niin hyvä kaikille.
Rockefeller: Kyllä, olet.

Peter Collier: Kun Ivy Lee alkoi hallita hänen julkista imagoaan, hänestä tuli oudolla tavalla eräänlainen amerikkalainen hahmo, ja ihmiset lämpenivät hänelle jollain oudolla tavalla. Se oli kuin Frankenstein olisi kävellyt vapaana New Yorkissa tai jotain sellaista, kepin ja korkean hatun kanssa.

Kertoja: Vaikka tämä lentokone ei koskaan nouse lentoon, tämä valokuvaustilaisuus esiteltiin seniorin ensimmäisenä lentona. Ehkä Ivy Leen loistavin suhdetoiminta oli Rockefellerin osajako roolissa "Mies, joka jakoi kymmensenttisiä".

Mies kameran ulkopuolella: Ettekö anna senttejä, herra Rockefeller? Olkaa hyvä, siitä vain.
Nainen: Kiitos, sir.
Mies: Kiitos oikein paljon.
Rockefeller: Kiitos kyydistä!
Mies: Pidän itseäni enemmän kuin hyvin maksettuna.
Rockefeller: Siunausta! Siunausta! Siunausta!

LÄHDE: John D. Rockefeller - Standard Oil

Nämä PR-temput vaikuttavat ilmeisiltä ja kömpelöiltä tämän päivän standardien mukaan, mutta ne olivat riittävän tehokkaita: Tähän päivään asti ihmiset jättävät kymmensenttisiä John D:n viimeisen lepopaikan ylle kohoavan 70 jalkaisen egyptiläisen obeliskin juureen Clevelandin Lake View -hautausmaalla. Mutta tämän kaltaiset näyttämöohjatut valokuvausmahdollisuudet eivät muuttaneet Rockefelleria julkiseksi sankariksi.

Voittaakseen yleisön hänen oli annettava heille, mitä he halusivat. Ja mitä he halusivat, ei ollut vaikea ymmärtää: rahaa. Mutta aivan, kuten hänen isänsä Piru-Bill oli opettanut häntä tekemään kaikissa liiketoimissaan, Rockefeller varmisti saavansa kaupan paremman pään. Hän "lahjoittaisi" suuren omaisuutensa julkisten instituutioiden luomiseen, mutta näitä instituutioita käytettäisiin taivuttamaan yhteiskunta hänen tahtoonsa.

Kuten jokainen mahdollinen hallitsijaksi haluava kautta historian on ymmärtänyt, yhteiskunta on muutettava alusta alkaen. Amerikkalaiset arvostivat vielä 1800-luvulla koulutusta ja älyllisiä pyrkimyksiä, ja vuoden 1840 väestönlaskennassa havaittiin yllätyksettömästi, että Yhdysvallat – kansakunta, joka oli mobilisoitunut Thomas Painen huomattavan suositun Common Sensen kaltaisten traktaattien avulla – oli lukijoiden kansakunta, jolla on huomattava 93-100 prosentin lukutaitoaste. Ennen kuin Massachusettsissa vuonna 1852 säädettiin ensimmäiset oppivelvollisuuslait, koulutus oli yksityistä ja hajautettua, ja sen seurauksena klassinen kou-

lutus, mukaan lukien kreikan ja latinan opiskelu sekä vankka historian ja tieteen perusta, oli laajalle levinnyt.

Mutta yksilöiden kansakunta, joka pystyi ajattelemaan omin avuin, oli pannaan julistettu monopolisteille. Oiligarkit tarvitsivat joukon tottelevaisia työläisiä, kokonaisen luokan ihmisiä, joiden äly oli juuri niin kehittynyt, että se valmisti heitä työelämään tehtaassa. Tämän keskelle astui John D. Rockefeller ensimmäisellä suurella julkisella hyväntekeväisyydellään: Chicagon yliopiston perustaminen.

Häntä auttoi tässä tehtävässä Frederick Taylor Gates, baptistipappi, jonka kanssa Rockefeller ystävystyi vuonna 1889, ja josta tuli jatkossa John D:n luotettavin filantrooppinen neuvonantaja. Gates jatkoi kirjoittamalla lyhyen traktaatin "Huomisen valtion koulu", joka esitteli Rockefellerin koulutussuunnitelman:

Unelmissamme meillä on rajattomat resurssit, ja ihmiset taipuvat täydellisellä säyseydellä muovaavalle kädellemme. Nykyiset koulutuskäytännöt haalistuvat mielestämme, ja perinteiden estämättä teemme oman hyvän tahtomme kiitollisen ja herkän kansan hyväksi. Emme yritä tehdä näistä ihmisistä tai heidän lapsistaan filosofeja tai oppimisen tai tieteen miehiä. Emme saa nostaa heidän joukostaan kirjailijoita, puhujia, runoilijoita tai kirjainten miehiä. Emme etsi suurten taiteilijoiden, maalareiden, muusikoiden alkioita. Emme myöskään vaali kaikkein vaatimatonta kunnianhimoa kasvattaa heidän joukostaan lakimiehiä, lääkäreitä, saarnaajia, poliitikkoja, valtiomiehiä, joita meillä on nyt runsaasti.

Vaikka Rockefellerin resurssit eivät olleet aivan rajattomat, ne olisivat yhtä hyvin saattaneet olla. Vuonna 1902 hän perusti yleisen koulutuslautakunnan auttamaan toteuttamaan Gatesin näkemystä Huomisen valtion koulusta huikealla 180 miljoonan dollarin apurahalla.

Rockefeller-vaikutus koulutukseen tuntui lähes välittömästi, ja sitä vahvisti aikakauden monopolistitovereiden apu, jotka lähestyivät filantropian aihetta samasta näkökulmasta.

Vaikka parhaiten teräsmagnaattina tunnettuna, Andrew Carnegien omaisuus sai alkunsa rautateillä, jotka kuljettivat Rockefellerin Standard Oil öljyä ympäri maata, ja sitä suurensi suuresti tuottoisa sijoitus kiinteistöön lähellä Oil Creekiä, joka tarjosi vakaata ja kannattavaa öljynmyyntiä. Vuonna 1905 hän perusti Carnegie Foundation for the Advancement of Teaching -säätiön, verovapaan säätiön, jonka kautta Carnegie ja hänen nimitetyt henkilöt voivat ohjata koulutusjärjestelmän kehitystä Yhdysvalloissa ja lopulta maailmanlaajuisesti. Vuonna 1910 Rockefeller seurasi esimerkkiä perustamalla Rockefeller-säätiön, josta tuli hänen filantrooppisten tavoitteidensa veroton kattojärjestö.

Kuten Reece-komitea – kongressin tutkinta näiden verovapaiden säätiöiden toiminnasta 1950-luvulla – havaitsi, ei kestänyt kauan ennen kuin Carnegien kantarahasto lähestyi Rockefellerin säätiötä ehdotuksella: tehdä yhteistyötä heidän yhteisen halunsa mukaisesti

muuttaa amerikkalaista koulutusjärjestelmää omassa kuvassaan. Norman Dodd, kongressikomitean tutkimusjohtaja, jolle myönnettiin pääsy Carnegie Endowment -rahaston hallituksen pöytäkirjaan, selittää:

Joten he lähestyvät Rockefeller-säätiötä ehdotuksella: se osa koulutuksesta, jota voitaisiin pitää kotimaisena, tulisi Rockefeller-säätiön hoidettavaksi, ja se osa, joka on kansainvälistä, tulisi Endowmentin hoidettavaksi.

Sitten he päättävät, että avain näiden kahden operaation menestykseen piilee Amerikan historian opetuksen muuttamisessa. Joten he lähestyvät neljää tuolloin maan merkittävintä Yhdysvaltain historian opettajaa - ihmisiä, kuten Charles ja Mary Byrd. Heidän ehdotuksensa heille on tämä: "Muuttavatko he tapaa, jolla he esittävät aiheensa?" Ja he saavat jyrkän hylkäyksen.

Sitten he päättävät, että heidän on tehtävä kuten sanovat, eli "rakentaa oma historijoitsioiden talli." Sitten he lähestyvät Guggenheim-säätiötä, joka on erikoistunut apurahoihin ja sanovat: "Kun löydämme nuoria miehiä Amerikan historian tohtorintutkintojen opiskeluprosessista, ja mielestämme he ovat oikeaa kaliiperia, myönnättekö heille apurahoja, kun sanomme niin?" Ja vastaus on: "Kyllä."

Joten, sillä ehdolla, he lopulta keräävät kaksikymmentä (20) ja vievät nämä kaksikymmentä potentiaalista Yhdysvaltain historian opettajaa Lontooseen. Siellä heille kerrotaan, mitä heiltä odotetaan – milloin, kuten ja jos he varmistavat nimitykset ansaitsemiensa tohtorintutkintojen mukaisesti.

Tuosta kahdenkymmenen historioitsijan ryhmästä tulee lopulta Yhdysvaltojen historijoitsioiden ammattiyhdistyksen ydin. Ja sitten, 1920-luvun lopulla, Endowment myöntää Yhdysvaltojen historijoitsioiden yhdistykselle 400 000 dollaria historiamme tutkimukseen tavalla, joka osoittaa, mitä tämä maa odottaa tulevaisuudessa.

Se huipentuu seitsemän niteen tutkimukseen, jonka viimeinen osa on tietysti pohjimmiltaan yhteenveto kuuden muun sisällöstä. Viimeisen osan ydin on tämä: tämän maan tulevaisuus kuuluu kollektivismille, jota hallinnoidaan tyypillisellä amerikkalaisella tehokkuudella.

LÄHDE: Norman Dodd haastattelu

Kun tämä muutoksen perusta oli vakiintunut, Rockefeller-säätiö ja samanhenkiset organisaatiot aloittivat niin kunnianhimoisen ohjelman, että se melkein uhmaa ymmärrystä.

He muuttivat lääketieteen käytäntöä.

Kuten tavallista, oiligarkit, jotka rahoittivat tätä muutosta, olivat myös siellä hyötyäkseen

siitä, ja jälleen kerran John D. otti vihjeensä Piru-Billin esimerkistä. William Rockefeller oli kutsunut käärmeöljymerkkiään nimellä "Nujol" sanoista "new oil - uusi öljy", ja Standard Oil spinnasi "Nujolin" laksatiiviksi heidän Stancon tytäryhtiönsä alaisena. Valmistettu samoissa tiloissa kuin "Flit", hyönteismyrkky, joka on myös saatu Standard Oilin sivutuotteista, "Nujol", jota myytiin apteekissa hintaan 28 senttiä kuuden unssin pulloa kohden; sen valmistaminen maksoi Standard Oilille alle viidennes sentin. Farmaseuttiset tuotteet tarjosivat tuottoisan uuden mahdollisuuden oiligarkeille, mutta vuosisadan vaihteen Amerikassa, joka perustui edelleen suurelta osin naturopaattisiin yrttilääkkeisiin, se oli vaikeaa myytävää. Oiligarkia ryhtyi töihin sen muuttamiseksi.

Vuonna 1901 John D. perusti Rockefellerin lääketieteellisen tutkimuslaitoksen. Instituutti rekrytoi johtajakseen Simon Flexnerin, patologian professorin Pennsylvanian yliopistosta. Hänen veljensä Abraham oli kouluttaja, jonka kanssa Carnegie-säätiö oli tehnyt sopimuksen raportin kirjoittamisesta amerikkalaisen lääketieteellisen koulutusjärjestelmän tilasta. Hänen tutkimuksensa, Flexner-raportti, yhdessä satojen miljoonien dollareiden kanssa, jotka Rockefeller- ja Carnegie-säätiöiden oli määrä käyttää lääketieteelliseen tutkimukseen tulevina vuosina, johtivat Amerikan lääketieteellisen järjestelmän laajaan uudistamiseen. Naturopaattinen ja homeopaattinen lääketiede, lääketieteellinen hoito, joka keskittyi patentoimattomiin, hallitsemattomiin luonnollisiin lääkkeisiin ja parannuskeinoihin, hylättiin nyt huijauksena; Ainoastaan lääkkeisiin perustuva allopaattinen lääkitys, joka vaatii kalliita lääketieteellisiä toimenpiteitä ja pitkiä sairaalajaksoja, oli otettava vakavasti.

Kertoja: Carnegien, Morganin ja Rockefellerin omaisuus rahoitti kirurgiaa, radiaatiota ja synteettisiä lääkkeitä. Niistä piti tulla uuden lääketalouden taloudellinen perusta.

G. Edward Griffin: Lääketiedeteollisuuden haltuunotto toteutettiin lääketieteellisten koulujen haltuunotolla. Ihmiset, joista puhumme, erityisesti Rockefeller ja Carnegie, tulivat kuvaan ja sanoivat: "Annamme rahaa." He tarjosivat valtavia summia rahaa kouluille, jotka suostuisivat tekemään yhteistyötä heidän kanssaan. Lahjoittajat sanoivat kouluille: "Annamme teille kaiken tämän rahan, olisiko nyt liikaa kysyä, että voisimmeko laittaa osan ihmisistämme johtokuntaanne nähdäksemme, että rahamme käytetään viisaasti?" Melkein yhdessä yössä kaikki suuret yliopistot saivat suuria apurahoja näistä lähteistä ja hyväksyivät myös yhden, kaksi tai kolme näistä henkilöistä, jotka mainitsin, heidän hallituksiinsa ja rahoja ladelleet taloudelliset intressit valtasivat kirjaimellisesti koulut.

Nyt sen seurauksena koulut saivat rahaa, ne pystyivät rakentamaan uusia rakennuksia, lisäämään kalliita laitteita laboratorioihinsa, ne pystyivät palkkaamaan huippuluokan opettajia, mutta näin tehdessään ne käänsivät koko asian farmaseuttisten lääkkeiden suuntaan. Se oli filantropian tehokkuutta.

Siitä lähtien historiaa lääkäreille opetettaisiin farmaseuttisista lääkkeistä. Kaikki suuret

opetuslaitokset Amerikassa joutuivat farmaseuttisten intressien piiriin tällä tavalla, ja on hämmästyttävää, kuinka vähän rahaa sen tekeminen todella vaati.

LÄHDE: The Money Takeover Of Medicine

Oiligarkia synnytti kokonaisia lääketieteen toimialoja omista tutkimuskeskuksistaan ja myi sitten omia tuotteitaan omilta petrokemian yrityksiltä "hoitokeinona". Se oli Frank Howard, Standard Oil of New Jerseyn johtaja, joka suostutteli Alfred Sloanin ja Charles Ketteringin lahjoittamaan omaisuutensa syöpäkeskukselle, joka sitten kantaisi heidän nimeään. Sloan-Ketteringin tutkimusjohtajana Howard nimitti Cornelius Rhoadsin, Rockefeller-instituutin patologin, kehittämään sodanaikaista sinappikaasututkimustaan Yhdysvaltain armeijalle uudeksi syöpähoidoksi. Rhoadsin johdolla lähes koko kemiallisen sodankäynnin ohjelma ja henkilökunta uudistettiin SKI-lääkekehitysohjelmaksi, jossa he työskentelivät sinappikaasun muuntamiseksi kemoterapiaksi. Ja jälleen kerran, Rockefellerin omaa käärmeöljyä myytiin syövän parannuskeinona.

Oiligarkkien kiinnostus nousevaa lääketeollisuutta kohtaan yhtyi yrityksiin, kuten I.G. Farben, lääke- ja kemikaalikartelli, joka perustettiin Saksassa 1900-luvun alussa. Hollannin kuninkaallinen prinssi Bernhard palveli I.G. Farbenin tytäryhtiön hallituksessa 1930-luvulla ja yhteistyössä Standard Oilin kanssa perustettu kartellin Amerikka-operaatio sisälsi sen hallituksessa Standard Oilin puheenjohtajan Walter Teaglen sekä Paul Warburgin Kuhnin, Loeb & Co:sta, jota itseään johti Rothschild pankkiiriperheen Jacob Schiff. Huipussaan I.G. Farben oli maailman suurin kemianyhtiö ja maailman neljänneksi suurin teollisuusyritys, heti New Jerseyn Standard Oilin jälkeen.

Yritys hajosi toisen maailmansodan jälkeen, mutta kuten Standard Oilin, sen eri osat säilyivät ennallaan, ja nykyään BASF, yksi sen kemianteollisuuden haaroista, on edelleen maailman suurin kemianyhtiö, kun taas Bayer ja Sanofi, kaksi sen lääketeollisuuden jälkeläistä, ovat maailman suurimpien lääkeyhtiöiden joukossa.

Pelkästään koulutuksen ja lääketieteen alojen monopolisoimiseen tyytymättöminä, samat oiligarkkiset intressit yhdistyivät ottamaan Amerikan talouden hallintaansa. Vuonna 1910 John D. Rockefeller Jr:n oma appi, senaattori Nelson Aldrich, Frank Vanderlip National City Bankista ja Paul Warburg sekä useat J. P. Morganin toimitsijat tapasivat täysin salassa Jekyll Islandilla selvittääkseen yksityiskohdat siitä, mistä oli tuleva Federal Reserve, Yhdysvaltain keskuspankki. Vuonna 1913 perustettua Fediä johtaisivat käsin valitut oiligarkian nimittäjät ja heidän pankkikumppaninsa, mukaan lukien ehkä väistämättä Standard Oilin puheenjohtaja ja American IG:n johtaja Walter Teagle.

Rockefellerin perhe eteni astumaan virallisesti pankkialalle 1950-luvulla, kun James Stillman Rockefeller, John D:n veljen pojanpoika, nimitettiin National City Bankin johtajaksi. Samaan aikaan John D:n oma pojanpoika David Rockefeller ottaisi haltuunsa Chase Manhattan

Bankin, Standard Oil -imperiumin pitkäaikaisen pankkikumppanin.

Tässä siirrossa Rockefellerien tarina heijasti täydellisesti heidän oiligarkkitovereidensa, Rothschildien, tarinaa. Kun Rothschildit olivat täydentäneet pankkiomaisuuttaan öljykoroillaan, Rockefellerit täydensivät öljyomaisuuttaan pankkitoiminnan intresseillä.

Ponnahtaen menestyksestä menestykseen heidän vakiinnuttaessaan monopoleja kaikilla ihmistoiminnan aloilla, öljygarkkien tavoitteet kasvoivat entisestään. Tällä kertaa heidän tavoitteenaan oli lujittaa itse maailman elintarvikehuollon hallintaa, ja jälleen kerran he käyttäisivät filantropiaa suojana liiketoiminnan haltuunotolle.

Kertoja: Vihreä vallankumous alkoi vuonna 1943, kun kasvigeneetikko Norman Borlaug ja joukko tutkijoita saapuivat Meksikon maaperälle. Hänen tavoitteenaan oli parantaa maataloustekniikoita ja bioteknologisia menetelmiä, jotka puolestaan auttaisivat lievittämään nälänhätää ja parantamaan kehitysmaiden elämänlaatua. Luomalla uusia geneettisesti muunnettuja kantoja vehnästä, viljoista, maissista ja muista viljelykasveista Borlaug suunnitteli voittavansa taistelun maailman nälänhätää vastaan. Toiveena oli, että nämä uudet viljelykasvit ja viljelytekniikat pelastaisivat kolmannen maailman maat nälänhädän partaalta.

Juuri niin kävi. Köyhyyden vaivaamiin maihin tuodut maatalousinnovaatiot antoivat maanviljelijöille selviytymiseen tarvittavat taidot ja resurssit. Tämä laukaisi tapahtumaketjun, joka mahdollisti näiden kerran kamppailevien kansakuntien selviytymisen. Maatalousviennin määrä ja monimuotoisuus kasvoivat jyrkästi ja mahdollistivat maiden omavaraisuuden.

Geneettisesti muunnettujen viljelykasvien menestyessä maanviljelijät pystyivät käyttämään lisääntyneitä tulojaan uudempien ja parempien maatalouskoneiden hankintaan. Tämä tulojen kasvu teki maanviljelystä helpompaa, luotettavampaa ja tehokkaampaa. Vihreä vallankumous johti maatalouden modernisointiin ja sillä on ollut perusteellinen sosiaalinen, taloudellinen sekä poliittinen vaikutus maailmaan.

Meksikon hallitus kääntyi Rockefeller-säätiön puoleen pyrkiessään ruokkimaan Meksikoa maatalouden kautta.

LÄHDE: Green Revolution Waging War Against Hunger

Norman Borlaug, sanomattakin selvää, oli Rockefeller-säätiön tutkija, ja vihreä vallankumous loi markkinoita riippumatta siitä, minkä sadon tuotto lisääntyi, luoden myös markkinoita oiligarkkien omalle intressille petrokemian lannoiteteollisuutta kohtaan ja synnyttäen "ABCD:n", Archer Daniels Midlandin, Bungen, Cargillin ja Louis Dreyfusin siemenkartellin. Nämä yritykset sekä niihin liittyvät intressit elintarvikepakkaus- ja jalostusteollisuudessa muodostivat amerikkalaisen "maatalouden" ytimen. Konsepti kehitettiin Harvard Business Schoolissa 1950-luvulla Wassily Leontiefin Rockefeller-säätiölle tekemän tutkimuksen avulla.

Amerikkalaiset maatalousjättiläiset jakoivat yhteisen päämäärän: kolmannen maailman maatalouden muuttamisen omien tuotteidensa markkinaksi. Tästä näkökulmasta projekti oli ylivoimainen menestys. 1970-luvulle mennessä Rockefeller Standard Oil -verkosto ja sen ystävät typpilannoiteteollisuudessa (mukaan lukien DuPont, Dow Chemical ja Hercules Powder) olivat murtautuneet markkinoille ympäri maailmaa, markkinoille, jotka Yhdysvaltojen hallitus oli kätevästi pakottanut avaamaan heille presidentti Johnsonin "Ruokaa rauhalle" ohjelman johdolla, joka velvoitti avunsaajat käyttämään petrokemian raaka-aineista riippuvaisia maatalousteknologioita (lannoitteet, traktorit, kastelu jne.).

Koska tämän "vallankumouksen" köyhdyttämillä kolmannen maailman "edunsaajilla" ei ollut varaa näihin uusiin teknologioihin, he turvautuivat Kansainvälisen valuuttarahaston ja Maailmanpankin lainoihin, joita käsitteli Rockefellerin oma Chase Manhattan Bank, ja jotka USA:n hallitus takasi.

Vihreän vallankumouksen todellisia kustannuksia – taloudellisia, maatalous- ja ympäristökustannuksia – lasketaan harvoin. Näiden velalla rahoitettujen petrokemiasta riippuvaisten teknologioiden käyttö pahensi eroa rikkaiden maanomistajien ja maattomien talonpoikien välillä sellaisissa maissa kuin Intia, joissa maareformi ja koronkiskonnan mitätöinti poistettiin poliittiselta asialistalta vihreän vallankumouksen tultua hallintaan.

Jo silloin vallankumouksen päämenestys, sen maataloustuotannon kasvu, oli ylimyyty. Sadon kasvu Intiassa itse asiassa hidastui maatalousliiketoiminnan käyttöönoton jälkeen. Ympäristöllinen hävitys on vielä tuhoisampaa. Current Sciencen joulukuun 2000 numerossa julkaistussa yleiskatsauksessa todetaan: "Vihreä vallankumous ei ole vain lisännyt tuottavuutta, vaan se on myös [tuottanut] useita kielteisiä ekologisia seurauksia, kuten maiden ehtymistä, maaperän hedelmällisyyden laskua, maaperän suolaantumista, maaperän eroosiota, ympäristön heikkenemistä, terveyshaittoja, maatalousmaiden huonoa kestävyyttä ja biologisen monimuotoisuuden heikkenemistä. Torjunta-aineiden umpimähkäinen käyttö, kastelu ja epätasapainoinen lannoitus ovat uhanneet kestävyyttä."

Rockefeller-säätiö jopa tunnustaa sen rahoittaman vihreän vallankumouksen kritiikin ja vaatii, että "nykyiset aloitteet ottavat huomioon saadut opetukset". Siitä huolimatta säätiö jatkaa tutkimusten rahoittamista ja raporttien kirjoittamista siitä, kuinka parantaa maatalousalan investointinäkymiä kohdemarkkinoillaan.

Niin räikeä kuin vihreä vallankumous oli ja on edelleen, se oli kuitenkin monella tapaa vain alkusoittoa vielä kunnianhimoisemmalle hankkeelle: geenivallankumoukselle. Nyt hanke ei ole vain teknologian, tarvikkeiden ja kemiallisten tuotantopanosten monopolisoimista maataloudessa maailmanlaajuisesti, vaan itse elintarvikehuollon monopolisointi korvaamalla maailman luonnolliset siemenet patentoitavilla, geneettisesti muunnetuilla viljelykasveilla.

Tähän geenivallankumoukseen osallistuvat pelaajat ovat melkein identtisiä vihreän vallan-

kumouksen pelaajien kanssa, sillä I.G. Farbenin vesat Bayer CropScience ja BASF PlantScience sekoittuvat perinteisten oiligarkkien osakkuusyhtiöiden, kuten Dow AgroSciencen, DuPont Biotechnologyn ja tietysti Monsanton kanssa, joita kaikkia rahoittavat Rockefeller-säätiö ja muut "filantroopit" Ford-säätiössä, Bill & Melinda Gates -säätiössä ja samanhenkisissä järjestöissä.

Yritysten, "filantropian", hallitusten ja hallitustenvälisten intressien lähentyminen muuntogeenisten viljelykasvien edistämisessä ympäri maailmaa on nähtävissä tapaukselle omistautuneiden tutkimuslaitosten, toimialajärjestöjen ja "konsultatiivisten ryhmien" hämmentävässä joukossa. Rockefellerin rahoittama Kansainvälinen riisintutkimuslaitos (IRRI), Rockefeller/Monsanto/USAID:n aivotuote International Service for Acquisition of Agri-biotech Applications (ISAAA), Rockefeller/Ford/World Bankin luoma kansainvälisen maataloustutkimuksen neuvoa-antava ryhmä (CGIAR) ja kymmenet muut hyväntahtoisilta kuulostavat organisaatiot tutkivat ja edistävät muuntogeenisiä viljelykasveja kohdemarkkinoilla ympäri maailmaa, ja voitot päätyvät oiligarkkien kassaan.

Edustava esimerkki tästä tarinasta on Argentiinan maatalousliiketoiminnan uuskolonisaatio, jossa Monsanto suoritti monimutkaisen "syötin ja kytkimen" saadakseen maan koukkuun geneettisesti muunneltuihin Roundup Ready -soijapapuihin, ennen kuin se vaati rojalteja viljelykasveista, jotka olivat silloin jo kasvamassa. Sen jälkeen DuPont otti vallan ja aloitti jalomielisesti "Proteiinia elämään" -ohjelman ujuttaakseen omia muuntogeenisiä soijapapujaan maan köyhille.

Sama näytelmä on esitetty maasta toiseen, jossa kartellien kehittämiä muuntogeenisiä viljelykasveja ujutetaan nouseviin talouksiin "ruoka-avun" avulla, yleensä nälänhädän aikana, jolloin kyseiset maat ovat erityisen haavoittuvia. Vain harvat maat, kuten Sambia tai Angola, ovat hylänneet suoraan tämän elintarvikehuollon GMO-valtauksen, jota Yhdysvaltain hallitus on tukenut avokätisesti maatalouskartellin hyödyksi.

LOPPUTULOS: ELÄMÄN MONOPOLISOINTI

Varhaisen öljyteollisuuden häikäilemättömistä pioneereista machiavellisiin yhteiskuntainsinööreihin ja geopolitiikan suunnittelijoihin oiligarkit ovat kulkeneet pitkän tien Piru-Billin käärmeöljyhoitojen ajoista lähtien. Mutta hänen käyttämänsä kaikenlainen petos ja vippaskonstit yleisön huijaamisessa kertoi, kuinka John D. ja muut oiligarkit rakensivat liiketoimintaetujaan.

Kun 1900-luku lähestyi loppuaan, oli ilmeistä, että öljyteollisuuden rakentaneelle voimakkaalle kartellille – Rockefellereille, Rothschildeille, Ison-Britannian ja Hollannin kuninkaallisille perheille – kyse ei ollut enää öljystä, jos se koskaan todella oli. Koulutuksen, lääketieteen, rahajärjestelmän, itse elintarvikehuollon haltuunotto osoitti, että tavoite oli paljon suurempi

kuin pelkkä öljymonopoli: se oli pyrkimys monopolisoida kaikki elämän osa-alueet. Rakentaa täydellinen hallintajärjestelmä jokaiselle yhteiskunnan osa-alueelle, jokaiselle sektorille, josta voisi syntyä kilpailun uhka heidän vallalleen.

He olivat olleet huomattavan, melkein uskomattoman onnistuneita. Öljykaivosta bensapumppuun, maatilasta haarukkaan, sairaalasta apteekkiin, poravaunusta dollarin seteleihin, yhteiskunnassa ei ollut juuri mitään osa-aluetta, joka ei olisi ollut heidän hallinnassaan.

Mutta oiligarkit eivät ole vielä valmiita. Heidän seuraava projektinsa, joka käynnistettiin 1900-luvun lopulla, on lähes liian kunnianhimoinen käsitettäväksi. Kyse ei ole öljystä. Kyse ei ole rahasta. Kyse on itse elämän monopolisoinnista. He ovat käyttäneet vuosikymmeniä valmistellessaan tietä tälle vallankaappaukselle ja yhdistäneet hämmästyttävät resurssinsa tehtävän palvelukseen.

Ja suuri enemmistö maailman väestöstä, joka pelaa edelleen simpukankuoripeliä, jonka oiligarkit kehittivät ja hylkäsivät kauan sitten, on joutumassa heidän käsiinsä. Jälleen kerran.

*Dokumentin on käsikirjoittanut **James Corbett** 28.12.2015 ja se on luvalla Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International License suomennettu sekä julkaistu rakkausplaneetta.net sivuilla.*

Alkuperäisen videon käsikirjoituksen löydät täältä:
www.corbettreport.com: How Big Oil Conquered The World